

Hærvæsenet. Betragte vi Europas nuværende Udvikling, og jeg vil ſige hele Hiſtorien, ſaa ſeer man, hvormeget Hærene ere brugte til at opretholde Samfundet, til at styrke Staterne, og hvor hyppigt de ogſaa ere brugte til at tillintetgjøre dem. Det gjælder altsaa ved Hærens Ordning om at vinde Fordelen, Statens Opretholdelse og Sammenhold, men det gjælder ligesaameget om at undgaae Faren, Statens Tillintetgjørelse igjennem Hærstyrken — man ſkal ikke ſtaffe Midler til en ny Keiſer Galba. Jeg troer, at, naar man ret faſter ſin Opmærksomhed derpaa, vil man ſee, at der er endeel af Hærvæsenets Sager, endel af den Lovgivning, ſom angaaer Hærvæsenet, der er af ſtedlig Natur, og ſom hører Delene til, medens der er en anden Deel, ſom hører Heelheden til. Det, der hører Delene til, og ſom jeg troer, vi ſaa tidligt ſom muligt bør tilegne os Indflydelse paa, er alt det, der angaaer Befolkningens Anvendelse i Hærens Tjeneste og Pengemidlernes Anvendelse til Hærdelenes Udvikling. Hvad der derimod tilkommer den hele Stat er nærmest det, ſom ſamler diſſe Hærdeler til en Fællesvirken paa det Heles Vegne. Dette Omraade maa vi derfor, ſaameget vi kunne, lade ligge udenfor vor Behandling, medens vi for det gode Exempels Skyld, ſaa tidligt ſom muligt, bør inddrage det Andet, det, der angaaer Befolkningens og Pengemidlernes Anvendelse, under vort Omraade.

Naar man nu opmærksomt betragter det Forſlag, ſom her foreligger, vil man ſee, at det kun berører ſaadanne Gjenſtande, ſom angaae Delenes Bidrag til det fælles Hele, ſaadanne, ſom jeg troer, vi ikke bør overgive til anden Styrelſe end den, der udgaaer fra vor nuværende lovgivende Forfatning. Der er viſnok taget en heel Deel fejl ved den Maade, hvorpaa man har opfattet dette Lovforſlag. Man har villet tillægge det en meget mere poſitiv Charakter, end det har; naar man underſøger det nøiere, vil man ſee, at det med en ſtor Beſtedenhed i de fleſte Tilfælde holder ſig paa det Omraade, at det blot indrømmer Frihed der, hvor man har ſtillet Vaand imod os. Naar vi have begjert de eller de Afændringer eller Tillemplinger, ſaa har man gjentagende ſagt os: i den Retning ere vi bundne; dette

Lovforſlag gaaer kun ud paa at ſvare: i den Retning antage vi, at I ikke ere bundne. Jeg for min Perſon troer nu ikke, at man tidligere har været bundet, hvor man har omtalt deſlige Vaand, men det er jo ikke min Betragtningssmaaede, ſom vil være afgjørende, men derimod deres, ſom ſkulle benytte Lovene, og naar de kunne have mindſte Tvivl i ſaa Henſeende, ſaa ſynes mig, det er en ſnuf Imødekommen at befrie dem for diſſe Vaand. Det vilde maaſtee være et Indgreb, iſald man paalagde dem at gjøre nye Ting, at gjenneføre vanſkelige Ting, uden en nærmere Overveielſe end den, her kan finde Sted; men, ſaalænge man bliver indenfor Grændſen af det, ſom giver en større Frihed til Virksomhed ved Siden af Udførelſen af det, ſom allerede mange Gange har været udført, ſaa troer jeg ikke, man tilveiebringer Vanſkeligheder.

Allerede ved den foreløbige Behandling gjorde jeg opmærksom paa, at dette Lovforſlag indeholder Beſtemmelſer for Mandſkabets Forfremmeſe til den laveste Stilling over det, nemlig Undercorporalernes og lignende Grader, og for Undercorporalernes Forfrømmelſe til Underofficerer — eller idetmindſte for Midlerne til at ſtaffe Underofficerer til Hæren, — og for Midlerne til at ſtaffe Krigsreferveofficerer tilſtede og andre med dem lige ſtillede Charger. Der er, med Henſyn til Mandſkabet, to Ting, ſom man maa have for Die; den ene er den, hvor man ſkal betragte Mandſkabets Stilling fra Befolkningens Side, den anden den, hvor man ſkal betragte det fra Hærens Side. Betragtet fra Befolkningens Side, maa det være af Vigtighed, at denne med ſaa lidt Opoffrelſe af Tid ſom muligt kommer til at yde Saameget for Væbningsvæsenet ſom muligt, og for Krigsvæsenet maa det være af Vigtighed, at den Dannelſe, ſom maa anſees for abſolut fornøden, for at kunne bruge Manden i Hæren, indſkrænkes til en ſaa kort Tid ſom muligt, for at man i paakommende Tilfælde kan, ſaaſnart ſom muligt, ſtaffe ſig ſit Mandſkab til Brug. Diſſe to Ting falde altsaa ſammen, her er en fælles Interelſe. Det maa være vigtigt for Mandſkabet, ſiger jeg, ſaa hurtigt ſom muligt, at have fuldbyrdet den Pligt, man kan forlange af det; det maa være